

„Ako imate srčnost, kakor ste se ravnokar izrazili“, reče Mehurež, „vsedite se na moj hrbet, in jaz vas ponesem brez nevarnosti v grad.“

Ker se princ ni hotel pokazati bojazljivca, odgovori: „Ako je to vaša resna želja in povelje, sem pripravljen, da ubogam.“

Mehurež skloni svoje truplo, in Drobotinojed mu skoči na hrbet, z obema rokama pa se ga oklene okoli vratu. Pravtako storé tudi princevi spremljeavci, ker so jim Zelenec in njegovi vojaki ponudili svoje hrbte kot sedeže. Ko so sedeli vsi v svojih sedlih, so nastopili veselega srca pot po jezeru. Ogromna množica žab pa jih je spremljevala med ropotom bobnov, vreščanjem piščalk in basov: „Kvak-kvak, kvaks-rrrak, kvak-kvak.“

Začetkoma to jezdarenje mišim ni prav posebno ugajalo. Groza jih je obhajala, ko so se njihove nožice pomakale v mrzlo vodo. Toda polagoma so se privadile in naposled jim je celo ugajalo to zibanje po vodnih valčkih.

Ko jo je Mehurež zavil proti dnu jezera, in je jela voda objemati mišje jezdece, tedaj so začeli grgrati in se daviti, hkrati pa milo klicati na pomaganje. Mehurež in njegovi vojaki so vzplavalali s svojimi vitezi zopet na površje, kjer so jih tolažili in jih osrčevali, kakor so vedeli in znali. V tem trenutku pa se priplazi iz skrivališča dolga vodna kača s široko-odprtim žrelom. Žabe, ne meneč se za obzire, katere so bile dolžne svojim gostom, so zamižale ter šinile kakor pšice na dno vode, samo da so si rešile življenje. Drobne miške pa, — oj oj! — kako so se prekopicavale po vodi! Pa vse zaman! Naj so se še tako trudile in capljale, niso si mogle rešiti življenja, žalostno so potonile, ker se nikdar niso učile plemenite umetnosti — plavanja. Še nekolikokrat so zdihnile, se stresle in se stegnile, potem pa mirno in tiho izginile v mrzlem grobu.

Iz zaklada naših pregovorov.

62. Na vsakem vrtu raste plevel.

Že v raju je Bog napovedal, da bode v kazen za greh zemlja rodila trnje in osat. S plevelom se imata boriti poljedelec in vrtnar; oba bi vedela pripovedovati, kako nadležno jima je to usiljivo rastlinje, kako použiva najboljšo prst in oblastno izpodriva drugo koristno zel. In to tožbo bi slišali po vsem svetu, po vseh deželah; ne našli bi niti enega vrta brez te nadloge.

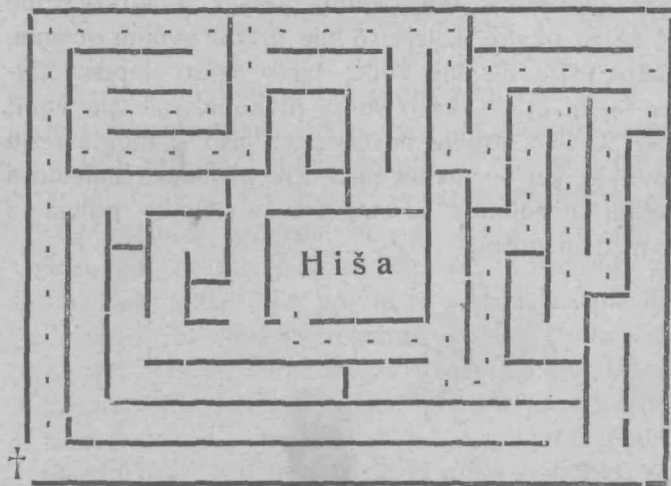
Iz tega izvajam dvojen pomen našemu pogovoru: drugačen mu je pomen, ako obdelovanju vrta primerjamo delovanje drugih stanov ter vrtnarskemu poklicu protistavimo sploh stanovske dolžnosti; ali pa če vrtu primerjamo — kar se čestokrat zgodi — človeško srce.

V prvem pomenu povsod opazujemo zapreke in sitnosti, ki obtežujejo delovanje in zmanjšujejo ali celo vničijo sad stanovske pridnosti. Ni brez plevela v šoli, v uradu, v prodalnici, vojašnici ... še celo na kraljevem prestolu raste. Ne pritožujmo se toraj radi plevela, ki tako oblastno krati lepoto in prijetnost našega stanu, saj drugi stanovi tudi niso brez njega, morda jim poganja in raste še bohotneje; marveč posnemajmo modrega vrtnarja, ki se ne naveliča pleti, odstranjati in ukončavati plevela na svojem vrtu. Tudi mi odstranjajmo sitnosti in zapreke, ki nam kratijo plodno izvrševanje stanovskih dolžnosti.

Drugi pomen je pa ta, da je vsled izvirnega greha vsako srce nagnjeno k hudemu, da v vsakem poganju poleg dobrega tudi slabo seme, — tu manj, tam več, tu hitreje, tam počasneje, varnosti pa ni kar do smrti. Gorje srcu, če nima modrega in pridnega vrtnarja, da bi pravočasno zatiral pogubni plevel.

Posebej je pomniti, da je najugodnejši čas pletvi — zorna mladost, ko ima plevel še majhne in šibke korenine. Izkušnja modrih plevic pa priča, da se le tako temeljito opleve in zamori plevel, ako se poruje s korenino!

Rešitev naloge v šte. 9.

Po najkrajši poti prideš do hiše, ako vstopiš pri + in korakaš v smeri, ki je s točkami označena.

Prav so rešili: Dob Slavko, učenec v Mariboru; Robar Ivan na Petelinjeku (Štaj.); Kočevar Milan, gimnazijec v Celju; Pirkmaier Gabriel, dijak IV. razreda v Mariboru; Silvester Ivan, v Vipavi šte. 233; Štelcar Josip, sluga kn.-šk. pisarne v Mariboru.

Listnica uredništva.

Staroselski: Pišite, prosimo, pesmi na posamezne liste in ne skoparite s prostorom! Sicer korektura ni mogoča. — *M.S.—ek.*: Tako pa ne, tako! To še dobra proza ni. — *M. S.—ič.*: Bi bilo, ko bi si kupili prav trdo pilo. Zaenkrat je šlo v koš. — *I. Č.*: Porabimo, kar je porabnega o primernem času. Vezati se pa ne

moremo, da bi objavili, kakor in kadar nam kdo veli. Toliko v vednost in v prostost na obe strani. — *Zvonimir*: Nam ni prav ugajalo. Preveč sanjarsko. Tisto razblinjeno moderno igrakanje nam je priskutno — odkrito povedano. — *Fr.*: Pegaz se je zbosil; dobro šepa, pa ga z apostrofi javelne spravite naprej. — *Zv. E.*: Se bere dosti dobro; izberemo. — *Bogomila*: Smo zaokrožili in priredili.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 78, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniki dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.